

Јаме моје (у незаборав Јадовну, свим нашим јамама)

Јаме моје, безданице, невестице, несрећнице...

Метох кости рода мога, испоснице живог Бога...

Јаме моје, мртва прела, мобе моје и посела...

Јаме моје Србља пуне, и буклија, здравичара,

гусала ми јаме струне, и гудала од ребара...

Јаме моје чобанчићи низа стране кад дојаве,

мртва стада и опанци, распеване мртве главе.

Јаме моје крај узглавља, подвижнице православља,

више куће горска врела, жива моја мртва села.

Јаме моје у сватове, ајд у коло рода праху,

сабро сам ти мајко кости да дочекаш мртву снаху.

Јаме моје некошене, мртви косци, мртве косе,

јаме моје од полена када јутром кости росе...

Јаме моје дома мога, лучо она што је пратим,

залуду се ноћи црниш- јамама се дому вратим.

Јаме моје од небеса, ћивот тихог ноћног свода,

све где звезда рстрепери- то су кости мога рода.

Узалуд се зоре звери, где су јаме Србља пуне – кост је српска нетрулежна – јамом звери
душа труне.

Јаме моје, нафорнице, ево вам се исповедам,

што сте дубље, безданице, то у небо даље гледам...

(ИН4С)

